

บทที่ ๑

ฆาตกรรมประหลาด

หิมะหยุดตกไปนานแล้ว แต่อากาศยังหนาวเสียดกระดูก ความเย็นเยือกปลายฤดูเหมันต์ซึมซาบจับหัวใจ เป็นยามสงัด ดวงตะวันยังมีขึ้นฟ้า บุรุษสองคนเดินไปตามทางกรวดที่คลุมลาดด้วยหิมะ ผู้นำทางคือคนวัง ถือโคมไฟนำหน้าบุรุษอีกคนหนึ่ง สี่หน้าคนทั้งสองเงียบขรึม

บุรุษผู้เดินตามคนวังสาวเท้าก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง

ปรากฏรอยเท้าเป็นทาง แต่ละก้าวย่างลึกหนึ่งนิ้วสม่ำเสมอ ทุกย่าง
ก้าวทิ้งระยะห่างกันหนึ่งนิ้ว*กับแปดนิ้วเท่ากันทุกครั้งที่ย่างก้าว

หิมะสีขาว รองเท้าสีดำ

รองเท้าสีดำของแมวดำ

แมวดำมิใช่แมว แมวดำคือคน

แมวดำมีนามชื่อหมาเหียว เป็นราชวงศ์ราชินีในวังหลวง เขา
อายุสี่สิบในปีนั้น ฉายาแมวดำมาจากความสามารถด้านวิชาตัวเบา
ของเขา เคลื่อนร่างว่องไวเจียบเจียน ผีเท้าแพ่วบดั่งแมว

แมวดำเคยเรียนวิชาการต่อสู้จากวัดเล้าหลิน ผสมผสาน
กับศาสตร์การต่อสู้จากสำนักต่าง ๆ มีประสบการณ์การต่อสู้อย่าง
โชกโชก ทั้งในสนามรบและวงการยุทธจักร ทำให้ฝีมือของเขารุด
หน้า หากคนวัยเดียวกันเทียบยาก

ราชวงศ์ราชินีก้าวไปข้างหน้ามิหยุด สิ้นหน้าของเขาไร้ความรู้สึก
แต่แวตจายความมืดหม่น คล้ายกำลังเดินไปหาความตาย

เขากำลังเดินไปหาความตายจริง ๆ

ข่าวร้ายเดินทางมาพร้อมความหนาวเหน็บมืดมนของราตรี

หากสีขาวเป็นสีแห่งความสว่างของการเกิด สีขาวของหิมะ
ณ สถานที่นี้กลับกลายเป็นสีดำของความตาย

* หนึ่งนิ้วเท่ากับประมาณ ๑ ฟุต

ที่นี่มีคนตาย

แมวดำทอดสายตาไปเบื้องหน้า ชายชราผู้หนึ่งยืนรอเขาอยู่ท่าศาลาข้าง ๆ มีเกี้ยวคันหนึ่ง คนแบกเกี้ยวสี่คนยืนตรงก้นหน้านั่งราวหุ่นไม้ไร้ชีวิต

เป็นความหนาวเหน็บ? หรือเป็นเพราะเหตุร้ายทำให้คนกลายเป็นหุ่นไม้?

ชื่อหมาเหียวก้าวไปหาชายชราคนนั้น แล้วค้อมคำนับ

อำมาตย์ประจำวังหลวง เงินตงเงิน ผู้ดูแลทุกกิจการในวังหลวง ้วยเจ็ดสิบห้า หนดเคราะห์ชาวโพลน ทำงานรับใช้เบื้องบนตั้งแต่อยุค เจิ้งกิส ข่าน มองเกอ ข่าน จนมาถึง กุบไล ข่าน

โดยไม่มีคำพูดทักทายใด ๆ เงินตงเงินหยิบโคมจากคนวังมาถือเอง ส่งสัญญาณให้คนแบกเกี้ยวรอที่นั่น แล้วนำหน้าแมวดำไปเสียดฝีเท้าสัมผัสพื้นหิมะแผ่วเบา ปรากฏรอยเท้าเป็นทางยาว

เงินตงเงินเดินไปหยุดที่ห้องสมุดวัง ทหารวังแปดนายยืนตัวตรงที่หน้าประตู ทั้งแปดเป็นทหารหน่วยเคซิก ซึ่งมีหน้าที่คุ้มกันราชวงศ์ทุกพระองค์ด้วยชีวิตตนเอง

อำมาตย์ชราโบกมือ ทหารเปิดประตูทันที ผู้อาวุโสก้าวเข้าไปในห้องสมุด แมวดำเดินตามเข้าไปติด ๆ

ห้องนั้นมีชั้นหนังสือเต็มกำแพงทั้งสามด้าน แสงโคมสองดวง
อาบร่างชายที่นั่งบนเก้าอี้หวายตัวใหญ่ ในมือชายคนนั้นถือหนังสือ
เล่มหนึ่ง แต่เขามีได้อ่าน

คนตายอ่านหนังสือมิได้

สีหน้าคนตายนิ่งสงบ รวากับเป็นความตายที่สุขสบายอย่าง
ยิ่ง

บางทีความตายก็คือความสบาย เนื่องจากมันปลดเปลื้อง
ก้อนน้ำหนัที่แบกมาทั้งชีวิต

ชื่อหมาเหียวหันไปสบตาเงินตงเงิน แล้วชี้ไปที่เสื้อผู้ตาย
อำมาตย์ชราพยักหน้า แมวดำจึงปลดเสื้อคนตายออก สายตาจับจ้อง
ที่บาดแผลหนึ่ง นัยน์ตาหริ่ง เลือดที่ปากแผลเริ่มจับตัวแข็ง ทว่ายัง
เห็นรอยกระบี่ที่ชั่วหัวใจ

หนึ่งคมกระบี่ หนึ่งความตาย

กระบี่ที่คมกริบ กระบี่ที่แม่นยำ

ฆาตกรผู้ลงมือปลิดชีพคนในห้องมีฝีมือจนกาถึง

สายตาแมวดำหันไปจับที่ด้านล่างเสื้อคนตาย ปรากฏวัตถุชิ้น
หนึ่งบนกองเลือด

ใบไม้ใบหนึ่ง

ใบไม้สีเขียวสดใบหนึ่ง

แสงอาทิตย์แรกของวันเริ่มสาดส่อง แลเห็นพื้นที่โดยรอบชัดเจนขึ้น หิมะปกคลุมหลังคาและลานรอบห้องสมุด แมวดำเกร็งลมปราณ กระโดดขึ้นไป ส่องเท้าแตะขอบหลังคาโดยไร้เสียง เศษหิมะร่วงพูลงมา สายตาเขาส่องไปทั่ว ไร้รอยเท้าใด ๆ รอบห้องสมุด

ราชวงศ์ครักซ์สำรวจพื้นที่โดยรอบห้องสมุดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เขามิรู้ว่าฆาตกรเข้าไปฆ่าคนได้อย่างไร ไม่มีทางเข้าอื่นใด นอกจากประตูหน้าซึ่งมีทหารวังเฝ้าแปดคน

ผู้ตายเป็นองค์ชายรัชทายาทเงินจิน ทำให้เหตุการณ์นี้เป็นเรื่องใหญ่ระดับสะท้านฟ้าสะเทือนดิน

แมวดำรู้ว่าอำมาตย์เงินตงเงินพาเขามาเพื่อหาคำตอบ ทว่าเขามีคำตอบ เขามีแต่คำถาม

จากห้องสมุด อำมาตย์วังหลวงพาราของครักซ์กลับไปทางเดิม หยุดที่เกี้ยววิมศาลา เงินตงเงินก้าวเข้าไปในเกี้ยว ซื่อหม่าฉีเยว่ก้าวตามเข้าไป ชายสี่คนแบกเกี้ยวออกไปจากจุดนั้น

อำมาตย์เงินตงเงินกล่าวกับแมวดำ “ทหารวังและองครักษ์ขององค์ชายให้การตรงกันว่า องค์ชายเงินจินทรงเข้าไปในห้องสมุดเวลาเที่ยง และประทับภายในนั้นจนเย็น รับสั่งไม่ให้ใครรบกวนตามปกติในเวลาเย็นก่อนพระกระยาหาร จะทรงออกจากห้องสมุดแล้ว คนวังเห็นว่านานผิดสังเกต ก็เข้าไปดู และพบพระศพ”

น้ำเสียงของซื่อหม่าฉีเยว่ราบเรียบ

“ทรงใช้เวลานานเท่าใดในห้องสมุดโดยมีมีใครเห็น?”

อำมาตย์ชราตอบ “สองชั่วยาม*”

“นี่หมายความว่าฆาตกรมีเวลาสองชั่วยาม”

“สองชั่วยามพอกลบรอยเท้าบนพื้นหิมะ...”

ชื่อหมาเหียวสันคีรีชะ กล่าวว่ “วันนี้หิมะมิได้ตก ไร้รอยเท้าบนพื้น อีกทั้งไม่มีรอยเท้าบนหลังคา”

“หมายความว่าเช่นไร?”

“ข้าฯยังมีอาจสรุป”

“เจ้าพบเห็นสิ่งใดผิดปกติสังเกตหรือไม่?”

ราชองครักษ์พยักหน้า

อำมาตย์เงินตงเงินหรีดา จ้องตาอีกฝ่าย

“สิ่งใด?”

“ไปไม้สี่เขี้ยวสดที่มีสมควรอยู่ที่นั่น ในฤดูหนาว ไม้มีใบไม้สี่เขี้ยวสด?”

อำมาตย์เงินตงเงินเงียบไปครู่

“มีสิ่งใดอีก?”

“มันเป็นการฆ่าอย่างฉับพลัน รวดเร็วจนมิทันรู้พระองค์”

อำมาตย์ชราพยักหน้า คล้ายมีมีแววประหลาดใจแต่อย่างไร

* สี่ชั่วโมง

แมวดำกำลังจะเอ่ยถาม “เรากำลังจะไปไหน?” แต่ผู้อาวุโส
ซึ่งตอบก่อน “เรากำลังไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้เพื่อถวายรายงาน”

ชื่อหมาเหียวพยักหน้า

คนแบกเกี้ยวพาคนทั้งสองข้ามไปอีกทิศหนึ่งของวัง ในที่สุด
ก็หยุดที่ตึกหลังหนึ่ง

นี่คือตำหนักของฮ่องเต้ กุบไล ช่าน

คนที่ทั้งสองจะเข้าพบคือ กุบไล ช่าน

หลังจากชนะสงครามกลางเมืองชิงตำแหน่ง *คากาน** ผนวกอาณา
จักรต้าเหลีและโครยอ กุบไล ช่าน ทรงก่อตั้งราชวงศ์ใหม่ นาม
ราชวงศ์หยวน ทรงพระนามพระเจ้าหยวนซีอู หลังจากนั้นทำศึก
ชนะราชวงศ์ซ่งใต้ของชาวจีน เป็นบุรุษผู้ทรงอำนาจสูงสุดของแผ่นดิน

บัดนี้หนึ่งอำมาตย์ หนึ่งราชองครักษ์ยืนต่อหน้าพระพักตร์
อำมาตย์เงินตงเงินพยักหน้าให้ชื่อหมาเหียว ราชองครักษ์ก็
เริ่มถวายรายงาน

“องค์ชายจินจินสิ้นพระชนม์ด้วยคมกระบี่ใบกระบี่กว้างนี้

* ราชันแห่งราชันของมองโกล

ครึ่ง หนาสามหน* แผลลึกเพียงถึงชั่วหัวใจ ฝีมือแทงกระบี่แม่นยำ
มิตื่นไป ลีลิกไป เพียงแค่ปลิดพระชนม์ชีพเท่านั้น ผู้แทงเชี่ยวชาญ
การฆ่า มีความแม่นยำในการแทงกระบี่อย่างยิ่งยวด รอยแผลลึก
จุดเดียว ลั่นพระชนม์ทันที เป็นความตายที่มีทรมาน ฆาตกรลงมือ
อย่างเฉียบพลันจนองค์ชายมีทันมีเวลาตกพระทัยหรือรู้พระองค์...

“มีมีร่องรอยของการบุกรุก ไร้รอยเท่าใด ๆ บนพื้นหิมะ
ทั้งบนหลังคา ลาน และทางเดิน มีมีร่องรอยของการบุกรุกทางอื่น
เนื่องจากห้องสมุดมีทางเข้าออกทางเดียว มีทหารแปดคนเฝ้าอยู่
ตลอดเวลา นี่มีโช้วติวินาตกรรม เพราะไร้กระบี่ในห้องนั้น อีกทั้ง
มีใช้ฝีมือของทหารรักษาวัง เนื่องเพราะทหารแปดคนที่เฝ้าอยู่หน้า
ห้องสมุดได้พกกระบี่ พวกเขาพกดาบและหอกเท่านั้น...”

แมวดำรายงานด้วยน้ำเสียงราบเรียบ และลั่นกระซิบ เขารู้ดี
ว่าฮ่องเต้พระองค์นี้มีทรงโปรดผู้ที่พูดยืดยาว

สายพระเนตรส่องเต้เงยเรียบ ราวทะเลที่ไร้คลื่น

“องค์ชายชอบทรงพระอักษรเพียงลำพัง ห้ามผู้ใดรบกวน
โดยเด็ดขาด ทรงใช้เวลาในห้องสมุดสองชั่วยาม ดังนั้นฆาตกรจึงมี
เวลาลงมือช่วงเวลาสองชั่วยามนั้น ทว่าจากบาดแผลกระบี่ ฆาตกร
ใช้เวลาเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น จุดที่น่าสนใจคือใบไม้เขียวสดบน

* ๓ หน = ๓/๘ นิ้ว

ฉลองพระองค์ ไปไม้เปื้อนพระโลหิตเล็กน้อย ทว่านี่เป็นฤตุนหา
จะหาไปไม้เขียวสดเฟื่องผลิเช่นนี้ได้จากที่ใดในแผ่นดิน...”

กูปโล ข่าน ตรัสเป็นครั้งแรก “เป็นไปได้หรือไม่ที่จะเป็นฝีมือ
ของกลุ่ม ฮูลากู ข่าน หรือกลุ่มอาหลีปูเกอ?”

ชื่อหมาเหี้ยวมิแปลกใจที่ฮองเต๋ตรัสสองนามนี้ ฮูลากู ข่าน
กับอาหลีปูเกอคือสองพระอนุชาของกูปโลข่าน เคยมีบทบาทในการ
ชิงบัลลังก์จนเกิดสงครามกลางเมือง แต่ก่อนการมีสำเร็จ

เงินตงเงินกราบหูลฮองเต๋ “สองกลุ่มนี้หมดสิ้นพลังไป
แล้ว ตั้งแต่ ฮูลากู ข่าน กับอาหลีปูเกอตาย การลอบสังหารนี้มีหน้า
เกี่ยวข้องกับความพยายามชิงบัลลังก์ เหตุนี้หน้าจะเป็นงานของศัตรู
ภายนอก มิใช่ภายในวัง”

“ฝีมือพวกช่งไต้?”

“ยังสรุปมิได้ พวกช่งอาจต้องการล้างแค้นที่สูญเสียแผ่นดิน
แต่ข้าพระองค์มิเคยรู้ว่ามิใครในกลุ่มช่งที่มีฝีมือในระดับนี้”

แมวดำถามเงินตงเงิน “เพราะเหตุใดท่านอำมาตย์จึงกล่าว
ว่าเป็นศัตรูภายนอก?”

เงินตงเงินหันไปที่ กูปโล ข่าน ฮองเต๋พยักพระพักตร์ อำมาตย์เงิน
จึงกล่าวกับชื่อหมาเหี้ยวว่า “เพราะทั่วแผ่นดินเคยเกิดเหตุลักษณะ

นี้มา ๒๔๗ ครั้งแล้ว”

“เหตุลักษณะนี้?”

“มิผิด การลอบสังหารคนโดยไร้ร่องรอยฆาตกร และทิ้งไปไม่สืเสียวหนึ่งใบ ณ ที่เกิดเหตุ”

แมวดำเล็กคิ้ว

“ไป查查มิเคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน?”

“เนื่องเพราะเราเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ ตลอดสามปีนี้ ทางวังได้รับรายงานฆาตกรรมลักษณะนี้จากทางการทั่วแผ่นดิน ผู้ถูกลสังหารมีทุกระดับชั้น ตั้งแต่ชาวบ้านไปจนถึงข้าราชการระดับสูง มีทั้งมิตรและศัตรูของเรา นี่ชี้ว่าอาจเป็นฝีมือคนภายนอก ฆาตกรผู้นี้ฆ่าคนโดยมิเลือกชนชั้นและตำแหน่ง”

“สืบทราบร่องรอยได้หรือไม่ว่าฆาตกรเป็นใคร?”

“เรารู้ว่าเขาเป็นใคร เขาไปไหนมาไหนราวกับปีศาจ ใช้กระบี่ฆ่าเหยื่อทุกคน ทิ้งไปไม่สืเสียวไว้บนศพ เราตั้งชื่อเขาว่า มารกระบี่ปีศาจ”

ฮ่องเต้ตรัสถามชื่อหมาเหียว “เจ้ามองออกหรือไม่ว่ามารกระบี่ปีศาจผู้นี้เข้าไปในห้องสมุดได้อย่างไร?”

“ข้าพระองค์จันปัญญาตอบ”

“เจ้าคลุกคลีในวงการยุทธจักรมานาน มีผู้ใดสามารถกระทำเรื่องเช่นนี้?”

“มีจอมยุทธ์หลายคนที่จะทำได้ แต่ข้าพระองค์นึกไม่ออกสักคนเดียวที่สามารถทำได้เช่นนี้...”

“หากเจ้าต้องรับหน้าที่ฆ่า เจ้าจะอย่างไร?”

ซือหม่าเฉียวขบคิดครู่หนึ่ง กล่าวว่า “ในความคิดของข้าพระองค์ หากข้าต้องทำงานนี้ ก็คงลอบเข้ามาในวังโดยใช้วิชาตัวเบาได้ ยอดไม้ จึงมีทั้งรอรอยบนพื้นที่คลุมด้วยหิมะ ข้าอาจใช้ยาบางอย่างทำให้ทหารยามทั้งแปดคนหมดสติชั่วคราว โดยที่เมื่อฟื้นแล้วทหารยามมิรู้ตัวเลยว่าต้องยา ข้าจะวางยาของครีษทายาทแล้วแทงในกระบี่เดียว องค์กรชทายาทจึงไม่มีร่องรอยของการต่อสู้ ในการกระทำเช่นนี้ ข้าพระองค์จะต้องมีวิชาตัวเบาที่เหนือกว่าผู้ใดในแผ่นดิน ระดับเทียนเฟิง เจ้าสำนักวิหคเมฆ จึงมีทั้งรอยเท้าบนพื้นหิมะ โดยรอบตึก ข้าพระองค์จะต้องมีฝีมือในการปรุงพิษชั้นเลิศ ระดับปรมาจารย์ถึงไท่เตียนแห่งตระกูลถัง หรือมีหนทางหายาพิษตระกูลถังมาได้ แต่หอดสายดาหัวยุทธจักร มิอาจหาคนที่มีความสามารถทั้งสามด้านในคนเดียว นั่นคือเชี่ยวชาญเรื่องยาพิษ วิชาตัวเบา และวิชากระบี่ระดับนี้ มิน่าจะเป็นไปได้ และประการสุดท้าย ข้ายังต้องมีวิธีปลุกต้นไม้ให้แบ่งบานเขียวขจีในฤดูหนาว”

ฮ่องเต๋ตรัสว่า “ในเมื่อบุตรชายเราตายไปแล้ว ย่อมแสดงว่า

เรื่องนี้เป็นไปได้”

อำมาตย์เงินกล่าว “ฆาตกรผู้นี้อาจจะเป็นบุคคลผู้มีเคยเข้า
สู่วงการยุทธจักรมาก่อน จึงไม่มีใครรู้ที่มาที่ไปของเขา”

แมวดำเอ่ย “ยังมีคนกลุ่มหนึ่งที่อาจทำงานนี้ได้”

ฮ่องเต๋ต๊รัส “ใคร?”

“สำนักเมฆดำ สำนักนักฆ่าที่อยู่ในวงการยุทธจักรมาหลาย
ร้อยปี”

“ผู้ใดในสำนักนี้มีฝีมือดีที่สุด?”

“มู่หรงชิว ฉายา กระบี่เงาลม เขามีวิชากระบี่ชั้นเลิศ วิชาตัว
เบาชั้นเยี่ยม เขาเรียนวิชาตัวเบามาจากสำนักวิหคเมฆ”

“ถ้าเช่นนั้นก็น่าจะเป็นเขา”

แมวดำส่ายหน้า

“หามิได้ การลงมือครั้งนี้มีนาจะเป็นเขา”

“โยท่านกล่าวอย่างแน่ใจ?”

“เพราะเขามีเคยลอบทำร้ายคน เขาสู้อ่อนหน้าเสมอ อีก
ประการ มู่หรงชิวใช้กระบี่อ่อน ไม่ตรงกับบาดแผลขององค์ชาย”

กูปโล ข่าน ตรัสสุรเสียงราบเรียบ “ไม่ว่านักฆ่าผู้ลงมือเป็น
ใคร เราจะต้องตามล่าบุคคลผู้นี้ให้จงได้ ทว่า ณ ขณะนี้ เมื่อเงิน
จินตาย เราจะแต่งตั้งเจิงจง บุตรชายของเขาขึ้นเป็นรัชทายาทแทน
แต่เราจะประกาศก็ต่อเมื่อเจิงจงปลอดภัย เพราะคนร้ายอาจหมาย

หัวใครก็ตามที่เป็นรัชทายาทองค์ถัดไป”

พระเนตรสบตาชื่อหมาเหียว

“เจ้าจงรับหน้าที่เป็นองครักษ์พาเจิงจงไปที่สถานที่ปลอดภัยแห่งหนึ่ง และอยู่กับเขาที่นั่น จนกว่าอำมาตย์เงินจะสืบสวนให้ได้ความจริงว่าเป็นฝีมือผู้ใด”

แมวดำค่อมศีรษะ

“น้อมรับราชบัญชา”

ราชองครักษ์ชื่อหมาเหียวเดินไปกับเงินตงเงิน ทั้งสองไปหยุดที่โรงม้า

อำมาตย์เงินกล่าว “ภาระยิ่งใหญ่นี้ตกบนบ่าของเจ้าแล้ว แต่มีทางใดดีกว่านี้ เพราะทั่ววังนี้ ก็มีแต่เจ้าซึ่งมีฝีมือสูงสุด ทำงานนี้ได้ และเป็นผู้ที่ฮ่องเต้วางพระทัย”

“รับบัญชา”

เงินตงเงินถอนหายใจยาว

“ในห้วงยามนี้ ทุกอย่างมืดแปดด้าน มองมิเห็นหนทาง”

“ผู้ใดจะเป็นคนสืบสวนความตายขององค์รัชทายาท?”

อำมาตย์ชราถอนหายใจอีกครั้ง

“ย่อมเป็นเราเอง ส่วนหน้าที่ของเจ้าคือพาองค์ชายไปสถาน

ที่ปลอดภัย”

“สถานที่ปลอดภัยแห่งนั้นคืออะไร?”

“ป้อมทหารที่เมืองวันซง (หมิ่นสน)”

แมวดำสบตาอำมาตย์เงิน

“แผนการเป็นอย่างไร?”

“เจ้าจะปลอมตัวเป็นพ่อค้า ทำทีว่านำสินค้าผ้าไหมจากเมืองหลวงไปส่งที่วันซง เราเตรียมรถม้าให้แล้ว จะมีคนขับรถหนึ่งคน และอีกสี่คนขี่ม้าตามประกบอยู่ห่าง ๆ ทั้งห้าเป็นยอดฝีมือ แม้จะมีไช่ระดับเจ้า แต่ก็สามารถช่วยเจ้าได้หากศัตรูบุก”

“ไปเมื่อใด?”

“เมื่อองค์ชายเจิงจงเสด็จมาถึง ประมาณอีกหนึ่งชั่วยาม”

หนึ่งชั่วยามสั้นเกินไปที่จะกลับบ้านไปพักผ่อน แต่ยาวเกินไปที่จะรอคอย

ทว่าเรื่องบางอย่างในโลกก็ไร้ทางเลือกอื่นนอกจากรอคอย การรอคอยเป็นความทรนทนชนิดหนึ่ง แต่บางครั้งคนเราก็หนีไม่พ้นต้องรอคอย

ยิ่งเป็นทุกข์กับการรอคอย การรอคอยก็ดูยิ่งยาวนานขึ้น แมวดำเดินไปหยุดใต้หมู่ไม้ไผ่ใบ ปล่อยให้ความเย็นอาบใบหน้า อากาศเย็นอาจช่วยให้สมองของเขาปลอดโปร่งขึ้น เขาขบคิด ลำดับเหตุการณ์ทั้งหมด ภาพต่าง ๆ ที่เห็นในห้อง

สมุด

จนยามนี้ เขายังนึกมือออกว่ามีผู้ใดในแผ่นดินมีฝีมือสามารถ
ทำการระดับนี้ได้

ตะวันขึ้นฟ้าในที่สุด ทว่าเช่นตรูณีในห้องหอ มันมิเผยโฉมให้ผู้ใด
เห็น ตลอดวันอาทิตย์ซ่อนตัวในม่านฟ้าสลัว หม่นหมอง อึมครึม
ใจของแมวดำก็อึมครึม

รถม้าทะยานไปกลางทุ่งกว้างเว้งว่าง ม้าสองตัวของสองราช
องค์รื้อหน้าหน้าไปก่อน อีกสองตัวตามหลังมาห่างๆ ระวังอันตราย
ทุกฝี่เท้า

หากฆาตกรสามารถบุกไปสังหารองค์ชายแห่งอาณาจักรที่ยิ่ง
ใหญ่ที่สุดในแผ่นดินได้ ทุกอย่างก้าวย่อมต้องระว่างอย่างยิ่งยวด

แมวดำมองไปรอบกาย ประสาททุกส่วนเข้มแข็งเกลียว คัทรูอาจ
กำลังเฝ้ามองพวกเขาอยู่ หากคัทรูสามารถลอบสังหารองค์ชายเงิน
จิน ก็ย่อมมีความสามารถฆ่าพวกเขาเช่นกัน

ชื่อหมาฉะยิวทอดสายตาไปที่ความเว้งว่างภายนอกรถม้า
แผ่นดินขาวโพลนปกคลุมด้วยน้ำแข็งดูสด แต่ยังห่างไกลจาก
สันติภาพ

คากาน กุบไล ข่าน เพิ่งก่อตั้งราชวงศ์หยวนไม่นาน การเมือง

ยังไม่สงบนิ่ง ภายนอกมีความพยายามขับไล่พวกมองโกลออกจากแผ่นดิน ภายในมีความพยายามชิงบัลลังก์ระหว่างสายเลือด เนื่องจาก กุบไล ข่าน มีได้ขึ้นครองอำนาจโดยมองโกลทุกกลุ่มยอมรับ

สงครามกลางเมืองกับอาหลู่ปั๋วเกอ อนุชาของฮ่องเต้ยุติด้วยชัยชนะของ กุบไล ข่าน แต่ทุกคนรู้ว่าคลื่นใต้น้ำยังรุนแรง

ชื่อหมาเฉียวหนึ่งหนึ่งไปตลอดทาง เขานึกมีออกว่าฆาตกรฆ่าองค์ชายเจินจินได้อย่างไร เขาเหลือบดูรัชทายาทองค์ใหม่ เจิงจงวัยราวยี่สิบ แต่งกายเช่นสามัญชน สีพระพักตร์เรียบนิ่ง ทรงรักษาความรู้สึกได้ดีเยี่ยม แม้พระบิดาเพิ่งจากไปไม่ถึงหนึ่งวัน ฮ่องเต้มีสายพระเนตรคมกล้า เห็นแววว่าราชันดดาผู้นี้สามารถขึ้นมาแทนพระองค์ได้

พวกเขาเดินทางไปถึงวันโดยไร้เรื่องราว ทูกราตรีพักแรมริมทาง มิทำตัวให้เป็นจุดสังเกตของผู้ใด

เย็นวันหนึ่งพวกเขาเข้าเมืองหัวซาน อาทิตยกำลังลาลับฟ้า แสงตะวันสาดพื้นน้ำแข็ง แต่ไม่อาจทำให้มันหายหนาว ตะวันอ่อนแรงเกินไป

บางครั้งกองไฟก็อาจทำให้ความหนาวเย็นละลาย

ชื่อหมาเฉียวมองไปที่ริมทาง แลเห็นจุดดำเล็ก ๆ เบื้องหน้าเมื่อรถม้าเข้าใกล้ ก็พบว่าจุดดำนั้นคือคนผู้หนึ่งกำลังสาวเท้าเดินไปข้างหน้า ฝ่าเท้าของคนผู้นั้นหนักแน่น

พระชรารูปหนึ่ง
ในพื้นที่เปลี่ยวร้างกลางฤดูหนาวเช่นนี้ พระชรารูปนี้มาทำ
อะไรที่นี่?

บางที่พระชราก็เช่นพวกเขา มีเรื่องที่มีอาจารย์ ต้องกระทำ
ทันที

รัชทายาทรัสเซีย ๑ “ได้ชื่อท่านนั้นคงหนาวมาก เราควรชวนท่าน
ร่วมเดินทางไปด้วยกัน”

ชื่อหมาเหียวล้งเล

“ทว่านี่มิใช่เวลาที่เหมาะสม...”

“เวลาช่วยคนก็คือเวลาที่เหมาะสม”

“แต่สถานการณ์ช่วงนี้อันตรายอย่างยิ่ง...”

รัชทายาทองค์ใหม่สรวล

“เรามียอดฝีมือดีที่สุดสุดหกคนรอบตัว ถ้ายังป้องกันเราไม่ได้
ก็คงช่วยอันใดมิได้”

“องค์ชายมีพระเมตตายิ่ง”

ชื่อหมาเหียวสั่งรถม้าให้หยุด ก้าวลงไป เอ่ยกับหลวงจีนรูป
นั้นว่า “ขอเชิญได้ชื่อเดินทางไปกับเราเถิด เราจะไปส่งได้ชื่อ”

หลวงจีนเอ่ยขอบคุณ หลวงจีนรูปนั้น้วยชรา รอยยิ้มเต็ม

ไบหน้า

เขาชะงักวับ อุทาน “เหลียวไปได้ซื้อ”

หลวงจีนชรายิ้ม เอ่ย “ซื้อหมาเหี่ยว”

“ศิษย์คารวะอาจารย์”

“พวกเจ้าเดินทางฝ่าลมหนาวเช่นนี้คงเป็นเรื่องสำคัญ”

ซื้อหมาเหี่ยวถาม “ได้ซื้อจะมุ่งหน้าไปที่ใด?”

“อาตมาจะไปที่ตัวเมืองข้างหน้า”

“ได้ซื้อมากับเราเถิด ศิษย์จะส่งอาจารย์ที่นั่น ดีหรือไม่?”

“รบกวนเจ้าเกินไป”

“มันเป็นทางผ่านของเราอยู่แล้ว”

“ประเสริฐยิ่ง ถ้าเช่นนั้นรบกวนเจ้าแล้ว”

หลวงจีนชราขึ้นรถม้า นั่งอย่างสงบสำรวม

แมวดำถาม “ขอเรียนถาม อาจารย์จะไปที่นั่นด้วยเหตุผลใด?”

“ไปตามล่าคนร้ายคนหนึ่ง”

“เขาทำร้ายคนวัดเล่าหลินหรือ?”

“จะกล่าวเช่นนั้นก็ได้”

“เขาซื้ออะไร?”

“ถังเหลียน”

แมวดำขมวดคิ้ว กล่าวว่า “ใช้ถังเหลียนฉาตาตะขาบห้าสิ่ ศิษย์

ของถึงไท่เตียน เจ้าแห่งพิชิตระกูลถังหรือไม่?”

“ใช่”

“หากในเวลาอื่น ศิษย์จะไปช่วยอาจารย์จับคนร้าย แต่ตอนนี้ศิษย์มีภารกิจสำคัญ มีอาจปลื้มตัวไปช่วยท่านได้”

อาจารย์ยิ้มน้อย ๆ กล่าวว่า “มิเป็นไร”

“ได้ชื่อต้องระวังอาวุธลับอาญาพิชของถึงเสียน เพราะมันมีมีทางรักษา”

“เราจะระวังตัว”

รถม้าเข้าเขตหัวซาน ตรงไปจอดหน้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง มันเป็นโรงเตี๊ยมไร้ชื่อ ประตูสีแดง คลาคล่ำด้วยลูกค้า

“กำลังจะค่ำแล้ว ได้ชื่อจะพักแรมที่ใด?”

องค์ชายตรัสเสริม “คืนนี้เราพักที่โรงเตี๊ยมแห่งนี้ ได้ชื่อสามารถพักรวมกับเราได้”

“ขอบคุณ ทว่าอาตมาเป็นบรรพชิต มีสมควรพักในสถานที่วุ่นวายเช่นนี้ อาตมาจะไปพักในคอกม้า”

ว่าแล้วก็ขอตัวจากไป

แมวดำทูล “เราจะพักในโรงเตี๊ยมนี้จริงหรือ?”

“เราพักแรมริมทางมาสิบราตรีแล้ว คืนนี้พักในโรงเตี๊ยมเถอะ”

“แต่...”

“พวกท่านเป็นยอดฝีมือที่ดีที่สุด คนร้ายใดกล้าต่อกรเล่า”

“ถ้าเช่นนั้นองค์ชายเสวยในห้อง”

องค์ชายสิ้นพระเคียร

“ทำเช่นนั้นมิแต่สร้างความสงสัยให้ผู้คนเราควรไปกินในร้าน
เช่นคนอื่น ๆ”

แมวดำกวาดสายตาไปทั่วโรงเตี๊ยม ชาวพุทธจักรหลายคนดื่มกิน
คุยเสียงดัง เห็นชายคนหนึ่งกระซอกไหล่เสียวเอื้อ แล้วตบเสียว
เอื้อคนนั้นจนกาน้ำชากระเด็น ตวาดว่า “เจ้าลูกเต่า สั่งให้นำสุรา
มา ก็กลับนำขามาให้ เจ้าโง่มจนมิรู้ความแตกต่างระหว่างสุรากับ
ชาหรือ เจ้าโง่บัดซบ”

ลูกค้าผู้นั้นตะเต้ได้รับใช้จนลืมนะมา เลื้อนิกขาตเป็นทาง
องค์ชายเงิงจตรัสต่อลูกค้าคนนั้น “ปาเถื่อนยิ่ง ทำร้ายคน
มีมีทางสู้”

ชายคนนั้นหันกลับมาที่ต้นเสียง ตวาด “หุบปาก”

องค์ชายตรัส “มิหุบปากแล้วจะเป็นเช่นไร?”

“บิดาก็จะตบสั่งสอนเจ้า เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าฯคือใคร?”

องค์ชายหนุ่มตรัสเรียบ ๆ “ย่อมรู้ ข้าฯรู้ว่าท่านคือลูกเต่า
บัดซบที่ชอบรังแกคนไม่มีทางสู้ และหดหู่ในกระดองเมื่อเจอ

คนจริง”

ชายคนนั้นมีสีหน้าเดือดดาล

“เจ้าทหารปากมิลินกลืนน้ำนม มีตาทะมึนแวไม่ ข้าฯคือหลิน
สี แห่งสำนักอสนีบาต”

“สำนักลูกเต่าอสนีบาตบัดซบอันใด”

หลินสีตรกรี้เข้าหาองค์ชายเจิ้งจง แต่แมวดำขวางหน้าไว้ เอื่อย
ยิ้ม ๆ ว่า “ที่แท้ก็คือสีพิษอสนีบาต”

“ท่านก็รู้จักเรา!”

ราชองค์รักษ์กวาดตามองฝ่ายตรงข้าม เห็นชายสามคน สีพิษ
อสนีบาตประกอบด้วยชายสี่คนคือ หลินสี หลินสง หลินหยาง หลิน
ฮุย ทั้งสี่เชี่ยวชาญเรื่องยาพิษ การลอบสังหาร ใช้พิษรวดเร็ว จึงได้
รับฉายาสีพิษอสนีบาต

แมวดำกล่าว “พวกท่านมาไม่ครบ ขาดไปหนึ่งคนคือหลิน
สง”

“จอมยุทธ์เช่นพวกเราจำเป็นต้องมาครบคนก็จัดการท่าน
ได้”

ชื่อหมาเฉียวเล็กคิ้ว

“จอมยุทธ์? รังแกคนอ่อนแอกว่าจะเรียกตัวเองว่าเป็นจอม
ยุทธ์ได้อย่างไร”

หลินสีกำหมัดพุ่งเข้าหาแมวดำทันที ราชองค์รักษ์สวนตรง

ใส่คู่ต่อสู้ด้วยฝ่ามือขวา ทว่ามันเป็นหมัดลวง ฝ่ามือซ้ายไปตกรอ อีกด้านหนึ่ง หมัดนั้นกระแทกอกหลินสีจนหายใจลั่นลงบนพื้น คู่ต่อสู้ลุกขึ้นมา สีหน้าแดงด้วยความอับอาย

นักสู้อีกสองคนตึงเข้ามาล้อม ราชองครักษ์กวาดตามองอีกสองคน กล่าวว่า “ที่แท้ก็คือน่านหลินหยางและหลินฮู่”

“ที่แท้ท่านก็รู้จักเรา”

“พวกท่านทั้งสามจงเข้ามาพร้อมกัน ข้าฯมีเวลามาก”

หลินหยางตวาด “ท่านดูแลพวกเรามากเกินไป”

ดาบของหลินหยางแทงตรงใส่แมวดำ แต่เป้าหมายไม่ขยับเขยื้อน จวบจนปลายดาบสัมผัสผิวนอกของเขา แมวดำก็ยวบ ออกลง พลิกตัวเหมือนแมว ไกลตัวออกข้าง พร้อมใช้ฝ่ามือปิดดาบเล่มนั้นไปปะทะดาบของหลินสีที่ฟันเข้ามาอีกด้านหนึ่ง เสียงดังเปรื่องเมื่อดาบสองเล่มปะทะกัน แมวดำใช้มือเปล่าตบเบา ๆ ดาบทั้งสองเล่มก็ปลิวหลุดจากมือ ดาบสองเล่มพุ่งไปปักเสาโรงเตี๊ยม

แต่เมื่อของทั้งสองไร้อาวุธไม่นาน ก็ปาอาวุธลับใส่แมวดำ ราชองครักษ์พลิกตัวไปหลบหลังหลินฮู่ นิ้วชี้จุดหลินฮู่จนนิ่ง ยึดตัวหลินฮู่ไว้รับอาวุธลับ

หลินฮู่ร้องเสียงหลง “อย่าใช้อาวุธลับ”

แต่เข้าไป อาวุธลับของทั้งสองปักบนร่างหลินฮู่ แมวดำทะยานออกไปตึงดาบที่ปักบนเสา ตวัดเพลงดาบสองครั้ง หลินหยาง

กับหลินสี่ก็ล้มลง

ดาบในมือซื่อหม่าเฉียวจ๋องที่ล่าคอหลินสี่ กล่าว “พวกท่าน
อยากตายหรืออยากกลับบ้าน?”

“ย่อมอยากกลับบ้าน”

“ถ้าเช่นนั้นจงพาเพื่อนของท่านกลับบ้านด้วย”

“ท่านคือใคร?”

“เราเป็นแมวที่ชอบจับหนูโสโครก”

มีทันขาดคำแมวดำก็กระโจนขึ้นชั้นสอง วิชาติัวเบาของซื่อ
หม่าเฉียวมิธรรมดา อึดใจก็ทะยานถึงจุดนั้น

บนชั้นสอง เขาเห็นร่างหนึ่งนอนแน่นิ่งบนพื้น คือหลินสง คน
สุดท้ายในกลุ่มสี่พิษอสนีบาต

เขาระบายลมหายใจ หลินสงซุ่มอยู่ชั้นบนเพื่อหวังทำร้าย เขา
มิรู้ว่าใครเป็นคนลงมือทำร้ายหลินสง

ยุทธจักรมีอันตรายทุกฝีก้าว แม้จะมีต้องการวิวาทกับผู้ใด
แต่บางครั้งก็เลี่ยงไม่พ้น

องค์ชายเจิ้งจงควักขวดี่ไปหนึ่งจากอกเสื้อยื่นให้เสี่ยวเอ้อ

“นี่เป็นยาทาแก้ฟกช้ำ มีประสิทธิภาพดียิ่ง”

เสี่ยวเอ้อกล่าวพึมพำขอบคุณ

องค์ชายหนุ่มยื่นเงินให้เลี้ยวเอี้ยว

“เสื้อของเจ้าขาดแล้ว จงนำไปซื้อชุดใหม่เถอะ”

เลี้ยวเอี้ยวผงกศีรษะ

“ขอบพระคุณผู้มีบุญคุณ มิทราบท่านมีชื่อเสียงเรียงนามใด?”

“ไม่ต้องใส่ใจ นี่มิใช่เรื่องสำคัญอันใด พวกเราเป็นเพียงพ่อค้าขายแพรไหม”

เลี้ยวเอี้ยวโค้งศีรษะ แล้วถอยออกไป

ชื่อหมาเหียวทูลเรียบ ๆ

“องค์ชายสมควรเถียงกับพวกชาวยุทธจักรหยาบกร้าน องค์ชายมีพระเมตตาสูง แต่ยุทธจักรเต็มไปด้วยคนชั่วร้าย”

“จริงของท่าน นี่ทำให้เราเห็นว่าในโลกภายนอก คนอ่อนแอกว่ามักถูกคนชั่วรังแกเสมอ”

“นี่เป็นสัจธรรมของโลก”

“เรามีเชื้อเช่นนั้น นี่เป็นปัญหาที่แก้ไขได้ต่างหากเล่า ชีวิตในยุทธจักรช่างน่าตื่นเต้น เราน่าจะออกมาท่องโลกของนักสู้มานานแล้ว”

ราตรีนั้นผ่านไปอย่างเงียบเชียบ ไร้เรื่องราว

เจ้าตรูชื่อหมาเหียวเดินไปที่คอกม้า พบว่าเหลียวไปได้ชื่อไม่

อยู่ที่นั่นแล้ว

เขาถามเลี้ยวเอ้อ “หลวงจีนหายไปไหน?”

“ท่านคือชื่อหมาเหียว?”

“ถูกแล้ว”

“ได้ชื่อจากไปก่อนอาทิตย์ขึ้น และฝากของชิ้นหนึ่งให้ท่าน”

แมวดำขมวดคิ้ว เหลี้ยวไปได้ชื่อรู้ได้อย่างไรว่าเขาจะไปที่
คอกม้า?

“สิ่งใด?”

คนรับใช้ยืนวัตถุชิ้นหนึ่งให้เขา แมวดำรับมาดู

มันเป็นกระบอกเหล็กสีดำสนิท ภายในบรรจุเข็มพิษขนาด
เล็กจำนวนหนึ่ง ที่ยิงเข็มพิษเจาะวิญญาณ เขารู้ว่ามันเป็นอาวุธคู่
กายของของหลินสงแห่งสี่พิษอสเนิบต เห็นชัดว่าเมื่อวานนี้หลินสง
อยู่ในโรงเตี๊ยม และคิดลอบทำร้ายเขาด้วยเข็มพิษเจาะวิญญาณ แต่
เหลี้ยวไปปลดอาวุธหลินสงก่อน

ชื่อหมาเหียวยิ้ม มินึกว่าเป็นฝีมือของอาจารย์ของเขาเอง เห็น
ชัดว่าเขาจำเป็นต้องเป็นห่วงหลวงจีนชราที่ตามล่าชายนามถังเสียน
เหลี้ยวไปได้ชื่อมีพลังฝีมือสูงกว่าคู่ต่อสู้มากนัก

แมวดำกระโดดขึ้นรถม้า มินานรถม้าก็มุ่งหน้าสู่ความเงียบ
วังของปา

บทที่ ๒

มือกระบี่ปริศนา

มันเป็นวันหม้ายัน วันที่กลางคืนยาวนานที่สุดของปี
ชีวิตก็เช่นวันและคืน บางช่วงดยาวนานมีลึ้นสุด
แต่มีว่ากลางคืนยาวนานเพียงไร มันก็จะผ่านพ้น
หลังจากผ่านราตรีแห่งความหนาวเหน็บ ผู้คนก็อยากออก
นอกบ้านไปเดินที่ตลาด อาจมีไ้เพื่อจับจ่าย แต่เพื่อได้พบเห็นผู้คน
บางครั้งการพบเห็นงาผู้คนมีค่ายิ่งกว่าการพูดคุย มันบอก

ว่าตนมิได้อยู่เดียวดายในโลก

ตลาดมีคนพลุกพล่าน ข้าวของสินค้ามากมาย เป็นจุดรวม
ของสินค้าจากหลายตำบล

หลวงจีนชรามิชอบสถานที่พลุกพล่านผู้คน แต่บางครั้งคน
เราก็ก่อการกระทำที่ไม่ชอบ

หวนคิดถึงเหตุการณ์ในโรงเตี๊ยมเมื่อคืนนี้ พระชราปลดอาวุธ
หลินสงแห่งสี่พิซอสืบมาตผู้กำลังจะลอบทำร้ายซือหม่าเฉียว

ยุทธจักรเต็มไปด้วยคนเลวร้าย

พระชรากำลังไปหาคนเลวร้าย

เหลียวไปเดินไปหยุดที่หน้าร้านขายกุนเชียงถังจินเซียงที่ปิด
อยู่ เมื่อถามชาวบ้าน ก็ได้รับคำตอบว่า “ร้านถังจินเซียงปิดมาสอง
วันแล้ว”

“เจ้าของร้านอยู่ที่ใด?”

ชาวบ้านชี้ไปที่ทิศเหนือเบื้องหน้า

“ถังจินอ้ายอยู่ที่กระท่อมริมลำธาร ไร่สีข้าว”

เหลียวไปได้ซื้อเดินไปตามทิศทางนั้น พบกระท่อมที่ริมธาร
ไร่และประตูกระท่อมเปิดค้างอยู่

สายตาของหลวงจีนจับที่รอยเท้าบนพื้นหิมะ มีรอยเท้าสอง
ขนาด สองคน

บรรพชิตก้าวเข้าไปหยุดที่หน้าประตู เสียงเอี้ยดดังขึ้นเมื่อ

เท้าเหยียบพื้นไม้ เหลียวไปได้ชื่อส่งเสียงเรียก “ประสกถึงจิน...”

ไม่ทันจบคำ สายตาก็แลเห็นร่างหนึ่งนอนบนพื้น หลวงจิ้นชราก้าวเข้าไป โลหิตที่หยดทั่วพื้นเป็นเลือดสด เหตุการณ์เบื้องหน้าเพิ่งเกิดขึ้นไม่นานมานี้

ศพคือพ่อค้าขายขุนเชียงนามถึงจิน

ถึงจินที่ไม่มีมือขวา

มือขวาของถึงจินถูกคมอาวุธตัดขาด ขณะที่ยังกุมวัตถุชิ้นหนึ่งแน่น หลวงจิ้นชรามองปราดเดียวก็รู้ว่ามันคืออาวุธลับตะขาบห้าสี

เหลียวไปได้ชื่อถอนหายใจ กล่าวกับคนตาย “นามของเจ้าคือถึงเสียน เจ้าปลอมเป็นพ่อค้าขายขุนเชียงนามถึงจิน มาหลบซ่อนตัวที่นี่ เจ้าเชี่ยวชาญใช้พิษหาตัวจับยาก พิษตระกูลถึงถือเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ทว่าพิษดีเพียงใดก็ไร้ประโยชน์ เมื่อไร้มือให้ใช้พิษ”

สายตาคมกล้าของหลวงจิ้นชรามองภาพความตายของถึงเสียน มโนภาพคล้ายเห็นเหตุการณ์ในห้องนั้นอย่างแจ่มแจ้ง

มือพิษถึงเสียนนั่งอยู่ในกระท่อม พลันปรากฏเสียงเอ็ดของพื้นไม้นอกประตู ถึงเสียนลุกขึ้น มือกำอาวุธลับ สายตาจดจ้องที่ประตู

ประตูปิดออกกว้าง แสงสว่างสาดเข้ามา แลเห็นเงาร่างหนึ่ง
ปรากฏขึ้นตรงหน้า ชายคนหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่ง

สายตาคนทั้งสองประสานกันแล้วหนึ่งไปครู่เดียว พริบตาหนึ่ง
ถึงเสียนสะบัดอาวุธลับออกไป อาวุธลับตะخابห้ำสีของตระกูลถึง
เป็นที่ครั่นคร้ามของชาวยุทธจักร คิดค้นโดยปรมาจารย์พิฆังไท่
เตียน ฉายาตะخابห้ำสี พิชชนินี้เพียงสัมผัสผิวก็ซึมซาบ ออก
ฤทธิ์ถึงหัวใจ ไร้ทางรักษา

แต่สิ่งที่หลุดออกจากมือของถึงเสียนมิใช่อาวุธลับ หากเป็น
มือขวาของเขาเอง

มันถูกตัดขาดด้วยคมดาบที่คมกริบและฉับไว

ถึงเสียนแลมีเห็นว่าดาบของแขกแปลกหน้าหลุดจากฝัก
ตั้งแต่เมื่อใด ข้อมือของเขาขาดก่อนที่แขกผู้มีได้รับเชิญจะประชิด
ร่างเขา คมดาบวูบไหวอีกครั้ง แทะทะลุคอของถึงเสียน

ถึงเสียนเห็นนัยน์ตาคู่นั้น ตาที่แห้งแล้งไร้ความรู้สึก แต่มี
ประกายวูบยามหยิบสิ่งของบางอย่างจากอกเสื้อของเขา

หลวงจีนชราพึมพำ “รอยตัดของคมดาบแสดงถึงความฉับไวและ
ประณีต ฝีมือเนียนขาดยิ่ง ดาบตัดข้อมือถึงเสียนก่อนที่มือดาบ
จะเข้าใกล้ตัวคู่อริ” แสดงว่ามันเป็นดาบยาวกว่าปกติ ในยุทธจักร

ผู้ที่ใช้ดาบยาวซึ่งมีฝีมือระดับนี้มีเพียงสามคน คนหนึ่งตายไปแล้ว คนที่สองเป็นบุรุษร่างใหญ่ ย่อมไม่เข้ากับรอยเท้าเล็ก ๆ บนพื้นนี้ ก็เหลือเพียงคนเดียวที่ร่างเล็ก ย่อมเป็นนักดาบหนุ่ม ดิงผิง”

ดิงผิงเรียนวิชาดาบจากสำนักใดมีใครรู้ เล่ากันว่ามารดาของเขาเป็นชาวญี่ปุ่น เขาจึงอาจเรียนวิชาดาบจากชามูไรในแผ่นดิน ตะวันออก

รอยเท้าของนักดาบดิงผิงตรงไปที่หลังบ้าน หลวงจีนชราเดินตามรอยเท้าของฆาตกรผู้สังหารถึงเลี่ยนออกไปนอกบ้าน เลาะผ่านพุ่มไม้ที่สลัดใบสิ้น เดินตามรอยเท้าบนทางที่คลุมด้วยหิมะไปเรื่อย ๆ

เมื่อพ้นโค้ง ก็พบอีกศพหนึ่งทอดกายบนพื้น เลือดเป็นนเลือด และพื้นน้ำแข็ง ดาบเล่มหนึ่งตกอยู่ข้าง ๆ

ดาบที่ยาวผิดปกติ

ดาบยังอยู่ คนตายแล้ว

คนตายคือดิงผิง

นักดาบตายเพราะคมหอก

สองคมหอกแทงทะลุร่างดิงผิง หนึ่งคมจากด้านหน้า หนึ่งคมจากด้านหลัง

ดิงผิงจัดว่าเป็นนักดาบไวที่สุดคนหนึ่งในยุทธจักร หอกที่สังหารเขาก็มิได้ไวกว่า ทว่ามันมาในตำแหน่งที่ดิงผิงคาดไม่ถึง

หอกคู่

คนคู่

หลวงจีนหลับตา แต่ในมโนภาพแลเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
อย่างชัดเจน

ดิงผิงก้าวไปตามทางใต้ชะง่อนผา เมื่อก้าวพ้นขอบเขา พลัน
ปรากฏเงาร่างหนึ่งพุ่งมาจากเบื้องบน รวากับปักษาใหญ่จิกเหยื่อ ผู้
ที่มาดักรอเขามีสองคน ชุ่มตัวบนสันเนิน ดิงผิงชักดาบขึ้นฟัน แต่
ปรากฏหอกอีกเล่มหนึ่งพุ่งแทงมาจากด้านหลัง พร้อมกับที่หอก
ของชายเบื้องหน้าแทงประสานทะลุร่างเขา

หลวงจีนพึมพำกับตัวเอง “ผู้ใช้หอกเป็นอาวุธที่ทำงานคู่กัน
ก็ย่อมต้องเป็นสองอินทรีแห่งไผ่หนาน ผู้มีวิชาตัวเบาชั้นเยี่ยม เป็น
ที่มาของฉายาอินทรี ถนัดกระบวนท่าโฉบเหมือนอินทรีโฉบเหยื่อ
จากเบื้องบนยอดไม้”

เหลียวไปเดินต่อไปตามทางเส้นนั้น ผ่านไปครู่เดียว สายตา
ของหลวงจีนซาร์ก็แลเห็นศพสองร่าง เลือดยังไม่แห้ง แสดงว่าทั้ง
สองถูกฆ่าเมื่อไม่นานนี้เอง

หอกสองเล่มนอนนิ่งบนพื้นข้างคนตาย

คนตายทั้งสองคือสองอินทรีแห่งไผ่หนาน

เหลียวไปพึมพำ “นักศึกษาที่ใช้อาวุธสี่ชนิด ลงมือพร้อมกันสี่

คน ย่อมต้องเป็นสี่พยัคฆ์แห่งเหลียวตง”

สองอินทรีแห่งไห่หนานซึ่งสิ่งของจากมือกระบี่ดังฝังไปได้ก็ก้าวออกไปอย่างเร่งรีบ พลันพบว่าทางเบื้องหน้ามีไม้ใหญ่ล้มขวางทางอยู่ กิ่งก้านสาขานานาที่ใบจนกระโดดข้ามไปไม่ได้ สองอินทรีจึงเลี้ยวไปใช้อีกเส้นทางหนึ่ง

ทางเดินค่อย ๆ แคบลง พื้นที่นั้นเงียบสงัด นาน ๆ ที่ปรากฏเสียงนกร้อง และเสียงหมาป่า แม้จะอยู่ติดเมือง แต่นี่คือพื้นที่อันรกร้างที่มียอมให้ตัวเมืองกลืนกิน

สองอินทรีมีฝีมือยอดเยี่ยม ย่อมมิเกรงกลัวหมาป่า

อินทรีที่เดินนำหน้าพลันร้องอุทานด้วยความเจ็บปวด เท้าของเขาคิดในกับดักล่าสัตว์ของพราน อินทรีอีกคนตรงเข้าไปช่วย

พริบตานี้науรุสสี่เล่มสี่ชนิดก็แหงเข้าหาคนทั้งสอง ที่แท้มันคือกับดักรอทั้งสอง มิน่าเล่าทางเดิมจึงถูกไม้ขวาง อินทรีทั้งสองถูกบีบให้เดินไปตามทางนี้

หากเป็นการต่อสู้ในสถานการณ์ปกติ หอกยาวย่อมได้เปรียบ แต่ในทางแคบเช่นนี้ науรุสสี่เล่มสี่ชนิดที่แหงทะลุคงไม่มีานุภาพมากกว่า ศัตรูทั้งสี่สู้มรสองอินทรีอย่างเจ็บเขียบ สองอินทรีชักอาวุธขึ้นสู้ แต่ความยาวของหอกทำให้มันติดเถาไม้แห่งข้างทาง ศัตรูก็แหง науรุสสี่ ในพื้นที่แคบ สองอินทรีก็กลายเป็นสองเหยื่อให้ลั่นกล่า

รุม หนึ่งดาบ หนึ่งกระบี่ หนึ่งทวนสั้น หนึ่งขวาน พุ่งมาจากสองฝั่ง
สังหารเหยื่อล้มลงตาย ณ จุดนั้นเอง

เหลียวไปขบคิด “สินักฆ่ารู้ว่าสองอินทรีดำขาวมาดักรอช่วง
ชิงสิ่งของชิ้นนั้น จึงปล่อยให้อินทรีจัดการคนอื่นให้ แล้วสร้างกับดัก
รอไว้”

หลวงจีนชรารู้ว่าสินักฆ่ายังอยู่ข้างหน้า มิไกลออกไปจากจุด
นี้ หลวงจีนเดินตามรอยเท้าของสี่พยัคฆ์แห่งเหลียวตง สองข้างทาง
เป็นดงไม้ไผ่ หิมะเกาะหนา

ผ่านไประยะทางหนึ่ง ก็ชะงักงัน หยุดเดิน สายตาจับที่รอย
เท้าม้าบนพื้น

ม้าสี่ตัว

ย่อมเป็นม้าของสี่พยัคฆ์แห่งเหลียวตง

ไม่มีเสียงร้องของม้า มีแต่เสียงนกร้อง

พลันเสียงนกร้องหยุดกะทันหัน

เสียงคมดาบแหวกอากาศมาแทน เหลียวไปได้ชื่อมิได้เบี่ยง
ตัวหลบ เพราะรู้ว่าเมื่ออาวุธสี่ชนิดล้อมรอบตัว หลวงจีนชราสะกิด
เท้าเบา ๆ ร่างก็ทะยานขึ้นแตะกิ่งไม้ หิมะที่เกาะอยู่ร่วงพรู ไม้เท้า
ยาวในมือกวาดออกไป พลักรุนแรงจนไม้หักโค่น

หลวงจีนชราแตะกิ่งไม้อีกครา ร่างก็ไปยืนบนตระหง่านตรงข้าม

ชายสี่คน ม้าสี่ตัวอยู่ไม่ไกลออกไป

หลวงจีนชราเอ่ยเสียงกังวาน “สี่พยัคฆ์แห่งเหลียวตง เชียซิง เชียเซิน เชียสิง เชียทง”

ปรากฏเสียงจากฝ่ายตรงข้ามดังว่า “ที่แท้ท่านเหลียวไปแห่งวัดเล่าหลินให้เกียรติมาเยือน”

“พวกท่านไปคิดทำร้ายอาตมา?”

“ได้ชื่ออายุก็มากแล้ว สมควรจำวัดสวดมนต์ ไปออกมาเพ่นพ่านในยุทธจักร? ท่านสะกดรอยตามพวกเรา มา มีจุดประสงค์ใด?”

เหลียวไปยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “พวกท่านช่วงชิงสิ่งของชิ้นหนึ่งมาจากสองอินทรีดำขาวแห่งไห่หนาน และสังหารคนทั้งสอง”

“สองอินทรีดำขาวแห่งไห่หนานก็ช่วงชิงสิ่งของชิ้นนี้มาจากคนอื่น และฆ่าผู้อื่นตายเช่นกัน”

“บาปกรรม บาปกรรม ฆ่าคนเพื่อช่วงชิงทรัพย์ย่อมมิถูกต้อง”

เซียซิง ผู้เป็นพี่ใหญ่สี่พยัคฆ์แห่งเหลียวตงหัวเราะเสียงดังกล่าวว่า “น่าขันยิ่งนัก พวกท่านฝ่ายธัมมะก็ฆ่าคนและช่วงชิงมันมาจากพรรคหมื่นดาว”

“นั่นย่อมมีเหตุผล สิ่งของชิ้นนี้เป็นของมาร สมควรอยู่ในความควบคุมดูแลของสี่สำนักธัมมะ”

“พวกท่านคำก็ธัมมะ สองคำก็ธัมมะ ที่แท้ก็เพียงต้องการ
ครอบครองสิ่งของของผู้อื่น สิ่งของชิ้นนี้เป็นของสาธารณะ ผู้ใดมี
ปัญญาซึ่งได้ ก็ได้ไป หากได้ซื้อต้องการสิ่งของในมือเรา ก็จงเข้ามา
ช่วงชิง”

เซียเซิน น้องคนที่สองเป็นนักดาบมือดี ร้องว่า “พูดจากับลา
โง่หัวโล้นให้เหนื่อยไปโย ลงมือสั่งสอนพระชราเถอะ”

มีทันจบคำ ดาบก็ฟันเข้าไป

ดาบดี ดาบไว

เหลียวไปได้ซื้อไม้ขยับร่าง รอนจนคมดาบมาถึง จึงหลบอย่าง
ใจเย็น ไม่ทำตามดาบไปติด ๆ กระแทกดาบคู่ต่อสู้แผ่วเบา แต่ส่ง
พลังให้ร่างของเซียเซินเซดถอยไปหลายก้าว

“ฝีมือลาเฒ่าหัวโล้นร้ายกาจนัก”

น้องสองคนสุดท้ายของสี่พยัคฆ์แห่งเหลียวตงคือเซียสิง
เป็นมือทวน และเซียทงเป็นมือขวาน

เซียทงควงขวานอย่างคล่องแคล่ว มันเป็นขวานด้ามยาว
เพลงขวานเป็นส่วนผสมของเพลงทวนและเพลงกระบี่ ในมือของ
เซียทง ขวานยาวเหมือนกิ่งไม้เบาหวิว หมุนเหมือนส่วนเจาะไม้

แต่คู่ต่อสู้มีโชติอันไม่ที่ยืนถือ คมขวานปะทะไม้เท้า บังเกิดแรง
สะท้อนจนแขนของเซียทงสะท้าน เซียทงล้มพลั้งภายในอันกล้า
แข็งของพระชรา

เซียซึ่งกล่าวว่า “เหลียวไปได้ซื้อแหงวัดเล้าหลินมีฝีมือสม
กิตติศัพท์ ทว่าหากได้ซื้อต้องการสิ่งของชิ้นนี้จริง ๆ ก็ต้องฆ่าพวก
เราทั้งสี่ มีมีทางเลือกอื่น”

“บาปกรรม บาปกรรม”

“ในเมื่อได้ซื้อขวางทางพวกเรา ก็ขอล่วงเกิน”

สี่พยัคฆ์แห่งเหลียวตงจู่โจมเข้าหาโดยพร้อมเพรียงกัน อาวุธ
สี่ชนิดที่ปลิดชีวิตสองอินทรีดำขาวแห่งไต้หวันพบอากาศธาตุ
หลวงจีนชราพลีภัยจากจุดเดิม ทั้งแหงทั้งสี่สี่พยัคฆ์ ว่องไวผิด
อายุ ร่างทะยานออกไป ขณะที่ไม้เท้าสกัดจุดเซียสิง ล้มไปหนึ่งคน

เซียสิงกระโจนร่างลุกขึ้นสะบัดทวนพาดใส่หลวงจีน แต่ไม่
พบเงาร่างเหลียวไป ทวนของเขาพลาดเป้าไปปะทะกระบี่ของพี่ใหญ่
ที่พุ่งหาเหลียวไปปรากฏตัวด้านหลังของเซียสิง เป็นจังหวะเดียวกับ
ที่ดาบของเซียเซินพุ่งมาจากด้านหลังหมายแทงแผ่นหลังหลวงจีน

หลวงจีนหันขวับกลับมา พุ่งไม้เท้าออกไป แต่มีทันที่อาวุธทั้ง
สองฝ่ายจะประสานกัน พลันปรากฏกระบี่เล่มหนึ่งแหงเข้ากลางหลัง
เซียเซิน

มันเป็นกระบี่ของบุคคลที่สามที่มีเห็นตัวตน มีเพียงไม่เห็น
คนแหง มีมีใครเห็นว่ากระบี่เล่มนี้โผล่มาจากที่ใด กระบี่คล้าย
ปรากฏตัวจากอากาศธาตุ เหลียวไปแล้วเห็นกระบี่แวบหนึ่ง เมื่อแหง
แล้วกระบี่เล่มนั้นก็หายวับไปดจุมายากล

กระบี่ไวอย่างยิ่ง ไฉนจับทิศทางมิถูก
 เชี่ยวเข็นลุ่มลงสิ้นใจ หน้าค้ำกับพื้นหิมะ เลือดซึมออกมาจาก
 แผ่นหลัง แผลคมกระบี่เล็ก แต่เข้าจุดปลิดชีพอย่างแม่นยำ
 บนพื้นปรากฏใบไม้สีเขียวใบหนึ่ง

เหลียวไปกับสปีพัคฆ์แห่งเหลียวตงที่เหลื่อสามคนมองภาพเบื้อง
 หน้าอย่างตะลึง ทั้งสองฝ่ายมีรู้ว่ามือกระบี่ปริศนาผู้นี้คือใคร มา
 จากที่ใด เนื่องจากมิเห็นร่างของมือกระบี่ พวกเขามิเชื่อสายตาว่า
 ยุทธจักรมีมือกระบี่ที่รวดเร็วจนมิเห็นตัวเช่นนี้

พลันปรากฏประกายกระบี่อีกแวบ มือกระบี่ลึกลับไล่แทง
 พวกเขาทีละคน นักสู้ทุกคนปกป้องตัวเองโดยมีรู้ทิศทางของกระบี่
 เนื่องเพราะกระบี่ปริศนาปรากฏตัววูบแล้วหายวับ ไม่รู้ทิศทางกระบี่
 เหมือนกระบี่ปิศาจ รวดเร็วดั่งประกายไฟที่วูบขึ้นแวบเดียว กระทั่ง
 หลวงจิ้นเหลียวไปที่มีพลังฝีมือสูงส่งยังต้องหลบตระหนก มองภาพ
 เบื้องหน้าอย่างตื่นตะลึง

หลวงจิ้นชราแห่งวัดเล้าหลินมิเคยพบเหตุการณ์ประหลาด
 เช่นนี้มาก่อน

แลเห็นแต่กระบี่ครึ่งท่อนลอยไปลอยมาราวกระบี่ปิศาจ เห็น
 แวบเดียว ใบกระบี่เป็นสีดำออกเขียว กว้างนิ้วครึ่ง หนาสามทวน แต่

มิเห็นตัวมือกระบี่ ไม่รู้ว่ากระบี่ไร้คนถือเล่มนี้มาจากที่ใด
แล้วทุกอย่างก็จมในความสับสนอีกครั้ง
เซียงเอ๋อว่า “ดูที่พื้นหิมะ มันผู้นี้มองมิเห็นตัวก็จริง แต่ต้องมีรอยเท้า”

ทุกคนมองพื้นหิมะ แต่มีปรากฏรอยเท้าได้
พลันบนหน้าอกของเซียงทงน้องคนเล็กปรากฏจุดเลือดที่
ตำแหน่งหัวใจ เลือดไหลอาบเสื้อ ขวานหลุดจากมือ เซียงทงล้มลง
สายตาไม่เชื่อว่าตนถูกแทง

เบื้องหน้าเซียงทงไร้รอยเท้าบนพื้นหิมะ ทว่าบนพื้นปรากฏ
ไปไม่สี่เซียวอีกใบหนึ่ง

เซียงสี่หันหน้าชิดเผือด อุทานว่า “นี่เป็นวิชาปิศาจอันใด...”

เซียงซ่งหันไปบอกหลวงจีนชราว่า “ได้ชื่อ เราต้องยุติความ
ขัดแย้งชั่วคราว เราสามคนที่เหลือต้องหันหลังชนกัน เพื่อต้านมือ
กระบี่ลึกลับผู้นี้ก่อน มิเช่นนั้นเราทั้งหมดจะไม่รอดชีวิตไปจากที่นี่
ในวันนี้”

พระชราวัดเล่าหลินพยักหน้า ทั้งสามหันหลังชนกัน สายตา
มองเบื้องหน้าอย่างเคร่งขรึม

ผ่านไปเนิ่นนาน ไร้แว่วการโจมตีของมือกระบี่ปริศนา ทุก
อย่างเงียบสนิท

พลันกระบี่ปรากฏอีกครา เลือของฟ้าใหญ่เซียงซ่งถูกคมกระบี่

กริตขาดจากกัน สมุดสีเล่มร่วงตกลงบนพื้น ปรากฏรอยเลือดที่
ลำคอ สีหน้าเขียวซีงมีเชื้อตาตนเอง ปลายกระบี่คัตรูกริตเลือดของเขา
ขาดโดยไร้เสียง แล้วมือกระบี่ลี้กลับแทงกระบี่ทะลุลำคอเขา

เขี่ยซึ่งลัมลง ยามสิ้นลมก็ยังมองมิเห็นมือกระบี่ลี้กลับ

มีแต่ใบไม้สีเขียวใบหนึ่งบนพื้น

พริบตานั้นหลวงจีนชราคว้าสมุดสีเล่มบนพื้น กระโจนเข้าไป
ในดงไม้หนาทึบ กระบี่ลี้กลับพุ่งไล่แทงตามหลังไป เหลียวไปเชื่อว่า
ดงไม้หนาทึบจะช่วยบังกระบี่

ว่ากระบี่ลี้กลับไล่ตามมาเร็วกว่าที่คาด แทะเข้าที่ไหล่ขวา
ของหลวงจีนชรา สมุดทั้งหมดหล่นบนพื้น เหลียวไปพุ่งตัวเข้าไปใน
ดงไม้ กระบี่ไร้คนถือไล่แทงมาอีก แต่เหลียวไปเบี่ยงตัวหลบ กระบี่
ลี้กลับพลาดไปปักในลำต้นไม้ ดงไม้หนาช่วยบังกระบี่

สี่พยัคฆ์แห่งเหลียวตงคนสุดท้ายเขี่ยสิงว่หนีตามเข้าไปใน
ดงไม้ แต่ไม่ทันถึง ร่างก็สะดุ้งเหือก กระบี่ลี้กลับที่ไล่ตามมาติด ๆ
แทงทะลุหลังเขา ลัมลงตาย ณ จุดนั้น

ทุกอย่างจมในความเงียบ

หลวงจีนชราล้มฟุบในดงไม้ เลือดยังไหลอยู่ หลวงจีนชรา
นอนนิ่ง รู้ดีว่าหากเป็นเช่นนี้อีกมินาน ตนคงตายในคืนนี้ ผ่านเรื่อง
เลวร้ายในชีวิตมามากครั้ง เหลียวไปรู้ว่าต้องกำหนดจิตให้นิ่ง หลวง
จีนชราเดินลมปราณเพื่อห้ามเลือด

ลมหายใจของเหลียวไปเริ่มคงที่ มินานต่อมาหลวงจีนผู้บาดเจ็บได้ยินเสียงฝีเท้าม้าและฝีเท้าคนเดินเข้ามาใกล้ ฝีเท้านั้นมั่นคงก้าวใกล้เข้ามาทุกที

แล้วหลวงจีนชราแห่งวัดเส้าหลินก็สิ้นสติไป